

कुंतीपुत्रस्त्विति ॥ १ ॥ २ ॥ ३ ॥ ४ ॥ ५ ॥ परे अवश्यं भाविनि विधौ विधाने नियच्छति प्रवर्तयति ॥ ६ ॥ न शोच्यं शोको नाचरणीयः ॥ ७ ॥ कार्यं कृत्यं कार्यं करणीयं भवेत् इत्यन्वयः ॥ ८ ॥ ९ ॥ १० ॥ ११ ॥ १२ ॥

संजय उवाच कुंतीपुत्रस्तु तं तं स्मरन्नेव धनं जयः ॥ प्रतिज्ञां मात्मनोरक्षन्मुमोहा चित्यविक्रमः ॥ १ ॥ तंतु शोकेन संतप्तं स्वप्ने कपिवरध्वजं ॥ आससाद महाते
जाध्यायं तं गरुडध्वजः ॥ २ ॥ प्रत्युत्थानं च रुष्णस्य सर्वावस्थो धनं जयः ॥ न लोपयति धर्मात्मा भक्त्या प्रेम्णा च सर्वदा ॥ ३ ॥ प्रत्युत्थाय च गोविंदं स तस्मा आ
सनं ददौ ॥ न चासने स्वयं बुद्धिबीभत्सुर्व्यदधात्तदा ॥ ४ ॥ ततः रुष्णो महातेजा जानन्पार्थस्य निश्चयं ॥ कुंतीपुत्रमिदं वाक्यमासीनः स्थितमब्रवीत् ॥ ५ ॥ मा
विषादे मनः पार्थ रुथाः कालो हि दुर्जयः ॥ कालः सर्वाणि भूतानि नियच्छति परे विधौ ॥ ६ ॥ किमर्थं च विषादस्ते तद्ब्रूहि द्विपदां वर ॥ न शोच्यं विदुषां श्रेष्ठशोकः
कार्यविनाशनः ॥ ७ ॥ यत्तु कार्यं भवेत् कार्यं कर्मणा तत्समाचर ॥ हीनचेष्टस्य यः शोकः सहि शत्रुर्धनं जय ॥ ८ ॥ शोचन्नंदयते शत्रून् कर्शयत्यपि बांधवान् ॥ क्षी
यते च नरस्तस्मान्न त्वं शोचितुमर्हसि ॥ ९ ॥ इत्युक्तो वासुदेवेन बीभत्सुरपराजितः ॥ आबभाषे तदा विद्वानिदं वचनमर्थवत् ॥ १० ॥ मया प्रतिज्ञां महतीं जय
द्रथ वधेरुता ॥ श्वोस्मिहंता दुरात्मानं पुत्रघ्नमिति केशव ॥ ११ ॥ मत्प्रतिज्ञाविघातार्थं धार्तराष्ट्रैः किलाच्युत ॥ पृष्ठतः सैंधवः कार्यः सर्वैर्गुप्तो महारथैः ॥ १२ ॥
दशचैकाचताः रुष्ण अक्षौहिण्यः सुदुर्जयाः ॥ हतावशेषास्तत्रेमाहंत माधव संख्यया ॥ १३ ॥ ताभिः परिवृतः संख्ये सर्वैश्चैव महारथैः ॥ कथं शक्येत सद्रष्टुं दुरा
त्मारुष्णसैंधवः ॥ १४ ॥ प्रतिज्ञा पारणं चापि न भविष्यति केशव ॥ प्रतिज्ञायां च हीनायां कथं जीवति मद्बिधः ॥ १५ ॥ दुःखोपायस्य मे वीरविकांक्षा परिवर्तते ॥
द्रुतं च याति स विता तत एतद्ब्रवीम्यहं ॥ १६ ॥ शोकस्थानं तु तच्छ्रुत्वा पार्थस्य द्विजकेतनः ॥ संस्पृश्यां भस्ततः रुष्णः प्राङ्मुखः समवस्थितः ॥ १७ ॥ इदं वाक्यं महाते
जा बभाषे पुष्करेक्षणः ॥ हितार्थं पांडुपुत्रस्य सैंधवस्य वधेरुता ॥ १८ ॥ पार्थ पाशुपतं नाम परमास्त्रं सनातनं ॥ येन सर्वान्मृधे दैत्यान् जघ्ने देवो महेश्वरः ॥ १९ ॥ य
दितद्विदितं तेद्य श्वोहंता सिजयद्रथं ॥ अथाज्ञातं प्रपद्यस्व मनसा वृषभध्वजं ॥ २० ॥ तं देवं मनसा ध्यात्वा जोषमास्व धनं जय ॥ ततस्तस्य प्रसादात्त्वं भक्तः प्राप्स्य
सितन्महत् ॥ २१ ॥ ततः रुष्णवचः श्रुत्वा संस्पृश्यां भोधनं जयः ॥ भूमावासीन एकाग्रो जगाम मनसा भवं ॥ २२ ॥ ततः प्रणिहितो ब्राह्मे मुहूर्त्तेश्च भलक्षणे ॥ आ
त्मानमर्जुनोपश्यद्गगने सहकेशवं ॥ २३ ॥ पुण्यं हि मवतः पादं मणिमंतं च पर्वतं ॥ ज्योतिर्भिश्च समाकीर्णं सिद्धचारणसेवितं ॥ २४ ॥

॥ १३ ॥ १४ ॥ १५ ॥ दुःखोपायस्य दुःखद्वारस्य प्रतिज्ञायाः विकांक्षा विसंवादः परिवर्तते प्रतिभाति ॥ १६ ॥ १७ ॥ १८ ॥ १९ ॥ २० ॥ २१ ॥ २२ ॥ प्रणिहितः समाहितमनाः ॥ २३ ॥ २४ ॥